Ч. 271. Чернівці, середа дня 11. (23.) грудня 1896. Рочник XII.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА

за „Буковину“ виносить
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або 40 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня кромі неділь і руских сьвят о год. 5. по пол.
Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2.)
Оголошеня приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки; а в „Надісланім“ по 10 кр. від стрічки.

Ми втратили вчера одного з найповажнійших членів черновецкої рускої громади. Помер

Ілярий Окуневский

пенсіонований контрольор почтовий, відзначений золотим хрестом заслуги, член руско-народних товариств і пр.

По довгій недузї упокоїв ся в понеділок дня 21-го с. м. о 7 год. рано в 65-ім році житя.

Тяжка недуга гортанки, на яку терпів кілька лїт, позбавила его житя. Похорон его відбуде ся завтра в середу, дня 23-го с. м., о $^1/_2$ 3 год. пополудни з дому при улици Кушнірскій ч. 1.

Коли в 60-их роках розжилась в Галичинї партия „обединителїв“ руского народа з московским, покористувались Галичане-Русини, що займали тогди кілька місць урядничих в Чернівцях і майже всї приналежали до „обединителїв,“ національною несьвідомостию тогдашних буковиньских Русинів і заснували разом з ними черновецку „Руску Бесїду“ і „Руску Раду“ на „твердих“ підвалинах. Піддержувані морально і материяльно галицкими та ще й иньшими „обединителями,“ старали ся черновецкі „патріоти“ з Галичини утримувати членів „Бесїди“ в несьвідомости національній а за те ширили всї „обединеніе,“ не допускаючи до читальнї і бібліотеки „Бесїди“ нїякої руско-україньскої книжки анї часописи, а нагромаджуючи в них всякі „изданія“ особливо з тенденциями „обединительними.“ На „обединительній“ аґітациї в „обществах“ і поза ними й ограничалась уся робота черновецких „патріотів“ з Галичини, хиба що деколи устроєно який вечерок і т. п. забави; видане календаря і деякі кроки політичної „Рускої Ради“ були вже майже виключним дїлом кількох буковиньских Русинів. Що тим Галичанам розходилось тілько о ширене ідей „обединительних,“ се показалось дуже наглядно, коли розпочалось видавництво „Буковини“ і „Бібліотеки для молодїжи,“ а з тим то й перемінились „русскія общества обединительныя“ на „рускі товариства народні;“ тогди наші „патріоти“ з Галичини походивши надармо коло того, щоби відклонити бук. Русинів від видавництва „Буковини“ і перетвореня „Бесїди“ з простого „русского касина“ на просьвітне товариство, виступили один по однім з усїх черновецких товариств, розпочинаючи заразом усякими способами запеклу аґітацию супроти черновецких товариств і їх орґану, часописи „Буковини.“

Ось так справились черновецкі „патріоти“ з Галичини з нами.*) Одиноким славним винятком між ними був муж, котрого ми вже вчера рано втратили. Він один остав ся ревним членом „Бесїди,“ „Ради,“ і всїх других товариств руских. Справедливо і вповнї заслужено пошанувала проте „Руска Бесїда“ сего щирого Русина-ветерана, іменуючи его своїм почетним членом;

Ілярий Окуневский родив ся 2-го (14.) жовтня 1832 р. в Русові (коло Снятина), де его батько Адам Данило був сьвящеником, звідки пізнїйше перенїс ся до Глібокої на Буковинї. Школу народну і ґімназию скінчив Ілярий в Чернівцях.

В Чернівцях не вчили тодї нїгде рускої мови, а Ілярий навчив ся руского письма аж у висшій ґімназиї на вакациях від тогдашного тельоґа, тепер о. Йос. Кобриньского. По окінченю ґімназиї записав ся І. Окуневский на технїку у Львові. Перед тим вже помер батько І. Окуневского в Белелуї, куди знов перенїс ся був, а сиротами — нашим Іляріем, — нинїшним парохом в Яворові Іполитом, батьком посла дра Теофіла і лїкаря дра Ярослава, — Танасієм, тепер пов. лїкарем в Сторожинци, і Кирилом, тепер антикарем і вельми ревним патріотом-дїятелем в Кіцмани, — став щиро опікуватись їх шваґер посол о. Озаркевич, парох в Болехові.

Щоби доробитись чимскорше хлїба, вступив Ілярий 1853 р. до уряду податкового заступаючи небавом місце контрольора в Кіцмани, Заставнї, Станівцях, Гураґуморі і Сучаві, оставляючи усюди память не тільки вельми здібного і трудолюбивого урядника але й доброго Русина. При зменьшеню числа податкових урядників перейшов І. Окуневский 1865 р. до служби почтово-телеґрафічної, де займав до недавна становиско контрольора головної каси при дирекциї бук. почт і телеґрафів в Чернівцях. В консумцийнім товаристві урядників телеґрафічних положив І. О. великі заслуги своїм товаришам по чину, будучи через 13 років головою сего товариства, а черновецка філїя віденьского товариства урядничого завдячує І. О-му інструкцию дїловодчу і касову, яку уложив будучи еї ревідентом.

Прибувши до Чернівців вступив І. Окуневский зараз 1870 р. до „Рускої Бесїди“, до котрої належав аж до смерти. Коли ще „Бесїда“ була тільки касином, займав І. Окуневский найважнїйший чин господаря, як нїхто перед ним і по нїм. Він був також один із тих, що положили конець безчинности і безхосенности черновецких товариств руских, справляючи їх на дорогу працї для рідного народа. — В „Рускій Радї“ був голос І. О. усїгди найповажнїйший. — Засноване товариства „Руский Дім Народний“ і статут сего

*) Кілька Галичан-народовцїв, що були за той час в Чернівцях, не належали тогди до „Бесїди“ і „Ради,“ а вступили аж пізнїйше.

З поезий Сергія Бердяєва.

Чарівник.

(Впв. артистови Мишуґї.)

Я чув твої сьпіви і серце горіло,
Як в лїта мої молодії,
До спільної працї і щиро і сьміло,
Та знов розцьвітали надії —
Ті ясні надії, котрі в домовину
Давно заховала недоля...
Сьпівав ти — я-ж бачив щасливу родину:
Всьміхались нам слава і воля!
Гей! звідкіль ти взяв ся, такий чарівниче,
У нас, в заграбованім краї,
Де правда в кайданах порятників кличе,
Темнота науки бажає...
Нехай на твій голос скорійше зійдуть ся
Вони визволяти, учити, —
Батькам на утїху просьвіти діждуть ся
Слободні україньскі дїти!

На чужинї.

Навік минули молодії лїта,
І більше сили дужої нема,
І кров мою чужина не несита,
Земля кацапська — проклята тюрма...
Нездужий, тільки проміж ворогами
Я, мов в кайданах, гіркі сльози ллю...
Знов, коли-б можна, з вільними пташками
На Україну-б полетів мою!
Під ледом тут Нева тече холодна,
І як далеко ще — весняні днї...
А де-ж та Муза, горда та слободна
Що над Днїпром всьміхала ся менї?
Зовсїм без сьвіту слави і без долї
Діждались швидко з нею ми біди:
Вона змарнїла вже в тяжкій неволї,
Як лиш прийшла зо мною аж сюди.
Я твій кріпак, навісний, гидкий краю,
Де Українцїв мучив цар — Петро...
Одної смерти нинї я бажаю,
Бо відступились правда та добро!
Як ляжу спати в темну домовину,
Я не увесь тодї помру: нехай
Нікчемне тїло червакам покину, —
Але-ж душею верну ся в мій рай!
Побачу гори київські сьвятії
Днїпро, ту славу стародавнїх лїт:
І за мої потрачені надії
Там найду иньший, віковічний сьвіт.

Петербург 1893 р.

Панянцї.

Не чула ти, паньска дитино,
Про сільскі недолю і горе, —
Скорійше до них підійди-но
Та глянь-но: широкі, як море;
Дурниця одна — твоє лихо
І сьмішки — дївочі сльози, —
Де хлїб серед поля із-тиха
По-веснї прибили морози...
Де болїсть блукає усюди
По хатах мужицьких з бідою —
Нездужають темнії люди, —
Журить ся не хочу з тобою!
Коли-б і сама ти болїла
Всїм серцем за рідну громаду, —
До сього було-б минї дїло:
Знайшов би тобі я пораду!
А так — я на иньшій дорозї
Піду пошукати слободи
Землячці, голодній небозї,
Не вашої паньскої вроди!...

Моя нікчемність.

Тії незабутні лїта одлетїли,
Як шукав я щастя бідних земляків,
Як за україньску волю свої сили
Всї покласти сьміло з радостю хотїв...
Але-ж потім, краю темний мій, нїчого
Не зробив для тебе, не принїс тобі:
Задавив бажане серця молодого —
Цїлий вік прожити в чеснїй боротьбі!
Мабуть я тюрми — й Сібіру ізлякав ся,
Швидко зрозумівши, що, нездужий сам,
Тільки-б утомив ся, а в знаки-б не дав ся
Клятим лиходїям, грізним ворогам...
Ніч мине, і знов на землю сонце гляне, —
Ясний, теплий день з собою приведе;

тов. також головно заслуга О-го. Коло розбудженя товариского житя взагалї, а основаня драматичного товариства в Чернївцях і урядженя аматорских представлень театральних заходив ся О. дуже ревно. Зреформоване черновецкого гр. к. братства св. Тадея на підставі закона о товариствах перевів помимо великих перепон також О Заложене „Рускої Каси“ — се також его заслуга. І часописи „Буковина“ віддав І. О. велику прислугу своїми рідкими спосібностями яко касиер і адмінїстратор. Вкінци не було майже нї одної ради, нї одного дня, щоби д. О. не явив ся в комнатах товариств і не сповнив свого обовязку патріотичного, ба ще до останних днїв, хоч як немічне було его тїло, не уняв его дух.

Однак понад усе цінила бук. Русь в І. Окуневскім его ясний погляд на всї справи, его честний і незломний характер, его рідкий такт і велику енерґію, его нї славо- нї користолюбієм нїчим не закалений щирий і ревний патріотизм, его сьвітлу поступову раду-гадку, скромну вдачу і тиху але невсипущу працю.

Вічна ему память!

Промова д-ра Ст. Стефановича.

II.

В Боснї а у нас.

П. Стефанович застеріг ся, мов би хотїв затерти, або тілько замазати границю межи всхідною Галичиною а Буковиною через те, що говорить разом про оба ті краї. Так він, як і всї Буковинцї цїнять високо свою автономічну окремішність, а спільне трактоване обох країв виходить тілько зі спільних господарских інтересів тої закутини.

Що можна зробити в короткім часї на поли культурного і господарского піднесеня краю за помочию відповідного заряду доброго правительства, доказом чотири послїднї кабінети угорскі. А так само завдячує Босна і Герцоґовина свому намістникови Веняминови Каляєви, що стоїть тепер уже далеко висше культурно, як всхідна Галичина і Буковина.

Порівнуючи Босну і Герцоґовину з всхідною Галичиною і Буковиною звернув п. Стефанович увагу на дороги, що в Буковинї ще як-так удержувані, але у всхіднїй Галичинї під правлїнєм „виділів повітових,“ котрі служать тілько для фабрикациї повітових матадорів, повітові дороги в такім станї, що в осени і на веснї суть зовсїм не до ужитя і навіть не заслугують на назву доріг. Слава Богу, що ми в Буковинї не маємо тих виділів повітових!

Подібно має ся річ і з зелїзницями. Що сїть зелїзниць побільшила ся у нас, то завдячуєм лише стратеґічним цїлям, а не опіцї правительства о нас. А яка ріжниця в поміщеню урядів державних в Боснї а у нас? Про поміщенє судів ту вже нераз говорили, н. пр. староства в Радівцях і в Сучаві містять ся в домах, що не гідні звати ся людскими мешканями. А в Дрогобичи приміром містить ся староство просто в заразливій норі, де урядники цїле житє пересиджують на сьміх цїлої людности.

І під взглядом рільничої господарки доконали в Боснї богато у кождій галузи. А у нас нема відповідних шкіл рільничих, як там, нема молочного господарства, нема виробу лїпших сирів, хоть бриндзї є досить, нема навіть початків якої небудь орґанїзациї рільничих спілок. А сему не поможе у нас і заведенє примусових стоваришень, бо наші люди за мало підготовлені до того.

Найцїкавійше, але і найсумнїйше представляє ся годівля рогатого товару. Щоби єї піднести, замкнуло правительство в р. 1880 границю від Румунії і Росиї. Се було добре, але зараз треба було і взяти ся до піднесеня хову тутейшого товару. Але що стало ся? Пожичили нам 200.000 зр. на ту цїль і ми віддали їх ретельно, але з того нема жадної признаки. Бо як порівнаємо обчисленя стану худоби з р. 1880 з станом з р. 1890, то побачимо, що зменшив ся о поважну суму. В Галичинї дали так на пропаще 50.000 зр., з котрих незначна частина капнула і для всхідної Галичини. Там худоба прибула троха чисельно, але така сама плоха, як перед 30 роками. Корову можна купити за 25 до 30 зр.! Се вже найлїпший доказ які они. А прецїнь повинно ходити о розведенє красшої худоби не тілько Всхідноавстрийцям але і Західноавстрийцям, бо они ж потребують для своїх великих міст доброго і дешевого мяса, що его могла би доставити найлїпші в Австриї галицкі випаси.

А так само, як з рогатою худобою має ся річ з ховом коний. В Галичинї веде ще марне житє, а в Буковинї нема его взагалї зовсїм. А прецїнь ще перед кількома роками у нас можна було найти приватні стаднини. Се не маловажне, бо на випадок війни потреби армії не буде міг край заспокоїти.

Що стало ся приміром з ховом овець? В Буковинї цвив колись хів овець і заник не в користь якоїсь другої галузи хову домашної худоби, лише счез безслїдно.

Навіть годівля свиний підупала. Свиню може найлекше викормити хлоп при господарстві, і она була головним жерелом доходу хлопа, але як зачали дошкулювати тими заразами писковими та ратичними, як стали заводити таку осторожність, якої не є нїхто в силї виконати, так витворили лише монополь для кількох великих свинарів-купцїв. Такі відносини стали цїлком неможливі.

В побічних галузях домового господарства, як в справі хову дрібної домової птицї в Боснї правительство засновує державні заклади і виставило на виставі в Будапештї чудесні окази; ба навіть про годівлю шовкової гусениці постарав ся мінїстер Каляй, та годівлю військових воєнних псів, що в Боснї не були знані навіть з імени. Всего того нема у нас в Буковинї, хотяй вже перед 120 роками була тут у всхідних околицях провінциї годівля шовкових гусениць.

Переходячи до управи ростин видимо, що в Боснї закуповувало правительство само великими масами рільничі машини і роздавало між хлопів, а у нас оре хлоп ще завше, як перед десятками лїт деревяним плугом, і не обробивши як слїд ріллї, кидає в неї зерно. Розуміє ся, що який був засїв, такий потому і збір. Так само минуло ся у нас плеканє овочів і вина. *(П. Біянкіні: Чи там була також фільоксера? П. Стеф.: До того у нас не прийшло зовсїм, бо вина не було вже перед фільоксерою. Грімка веселість.)* Плеканє овочів цвило у нас давнїйше і на всходї нашого краю удержували ся цїлї села з дородних сли-

---

Та від него лекше на души не стане,
Бо вона не стріне долї вже нїде,
Бо з братами працї не підіймуть руки, —
І нїкчемним мушу я зустріти час,
Як апостол прийде правди та науки,
Земляки сердешні, визволити вас!

Українські степи.

(З польского — Володимира Висоцького.)

Передо мною степи розістелались,
І сонце вже сховать ся зараз має,
І добрий кінь мій все скорійш-скорійше
Летить, немов соколик той на крилах!
Нїде не видко міст і сел навкрузї:
Туман один-лиш навяга на землю, —
Не можуть людські очи із-під його
Отсих степів безкраїх обійняти...
Мій вірний кінь чогось ірже голосно,
А вітер дзвонить та свистить під вухом,
Та не бою ся я нікого в сьвітї,
І кров кипить, огнем палають жили,
Та засьпівати-б хтїв я щиро й сьміло:
„Гей, милі степи — воле і просторе!“
Лети-ж, мій коню, без кінця та краю
Під синїм небом по зеленій стежцї!
Аж ось і ясне сонце заховалось:
Туман відразу погустїв над степом,
Та насуває темрява суворa,
Котра і луг, і поле потопила...
Дивись: покинув землю дух степовий, —
Крізь легку хмару підіймавсь до неба
І засьвітив — сам наче ангел білий, —
Там самоцьвітних зірок він багато:
Їх не полїчиш — сяють, як ті очи!
Та ллеть ся пара благовонна з степу,
Землї великого паникадила, —
Мов до престолу Господа Сьвятого...
Травицї, наче, почали молитись,
А, чуючи отсю молитву тиху,
Як селянин, в недїлю, в церкві Божій
Я з голови скидаю капелюха:
Здаеть ся, в храмі нерукотворенним
Менї тепер на серцї лекше стало, —
І мари пріч я одігнав від себе:
Змінили їх благословенні думи!
От розгорілись наді мною зорі,
Неначе рій Господнїх сьвічок в небі,
Та правив степ широкий панихиду!
Вставали тїни, блїдні, нїмії
Проміж зїллів, проміж квіток степових,
І булави гетманьскі там стирчали:
З Яремою було Богдана видко,
Зібрали ся полковник з осавулом
Та з реґістровим козаком до купи,
А гайдамаки з гордими панами!...
Здавало ся, то злодїї криваві
І непутячих лютих розбишаків
Якесь навісне прокляте братерство...
Страшенні тїни рокiв стародавних,
Я, всеж таки, вас обійняти хочу
Та вам за лицарські дїла простити, —
Що грішного і темного робили...
Покійники могили покидали, —
З усїх кінцїв над рідною землею
Немов плили, зітхаючи так важко:
„Подай нам, Боже, мир, хоч на тім світї!“
І я тодї молив ся з ними разом:
„Подай їм, Господи, бажаного спокою, —
„То в боротьбі полягшим гріх великий
„Ти відпусти — злобу проміж братами!“
Затихла хвиля — помирились люди,
Як християни справедешні, навіки,
По Українї там, де кров лила ся,
В минувшість, від Умани аж до Кодні...
Почервонів ізход — і ніч пропала:
Під сонцем всї розсїяли ся мрії,
Та вже до дому треба завертати
Тепер скорійш, мій вірний, любий коню!
Дивись-но, як могили розриває
Залїзний плуг, а дужий кінь залїзний
Летить, мов птиця, там, де в иньші роки
Вони за сїллю чумаків возили!

вок. Але тепер лишила ся хиба згадка про те. Та не так в Боснї. Там завело правительство з Франциї сливки Bordeaux, що приносять тепер для краю стотисячні доходи.

А як має ся дїло з відвідинами чужинцїв? В Боснї найдете всюди уряджені, чисті готелї навіть в горах, а у нас неможливо, хотяй би і при найменьших вимогах, зі сторони подорожника, переночувати в галицкій або буковиньскій корчмі нїяким способом. А наслїдком того єсть, що до Босни приїде за один тиждень більше Англїйцїв і Французів, як в наших прикарпатских краях за одно столїтє. *(Жива веселість.)* Хто з членів високої палати був в Карпатах? Не один об'їздив Францию, Італїю, навіть Америку, але за Краковом певно не був! Тож і не диво, що ми цофаємо ся в зад, бо нїхто не має понятя про наші потреби, нїхто не видить конечности, щоби нас піднести культурно.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 22-го грудня 1896.

З Петербурга дістали ми з зовсїм певного жерела ось яку цікаву і нинїшну ситуацию опозицийних і независимих народовцїв поясняючу вістку: „Нещодавно гостював тут шеф львівскої клїки д. М — овъ, щоби здати справу з успіхів москвофільства поміж галицкими Русинами. За вірну свою службу в розбиваню „сепаратистическихъ“ змагань україньско-руских в Галичинї вивіз д. М — овъ дальші „пособія“ на всякі „изданія“ а також задля піддержки спільної акциї при виборах до ради державної австрийскої. Для часописий „Дѣло“ і „Батьковщина“ наспіє заходом д. М — ова дозвіл, висилати сї часописи в предїли російскої імпериї з умовою, що вони не тикати муть справ російскої України а обмежать ся виключно до справ галицько-руских.“

Заупокійне богослуженє за матїр нашого краєвого президента, ґр. Марию Ґоес, відбуло ся в Чернівцях в понедїлок, дня 11-го с. м., в рим. кат. костелї. На богослуженю явили ся окрім родини покійницї представителї всїх властий державних і автономічних, посли на сойм краєвий, офіцири і и.

В справі забави в Восилеві і тої новинки, що помістили *Буков. Вѣдомости* про ту забаву, дістали ми одинайцять листів від учителїв з ріжних сторін. Всї незвичайно обурені на ту нерозумну писанину *Бук. Вѣдомостей.* Один учитель знад Днїстра пише нам в тій справі так: „Дуже добре сказано було в ч. 268 „Буковини“ на оголошенє *Бук. Вѣдомостями* нїби то дописи про забаву учителїв у Василеві, що не знати, що в тій дописи більш подивляти, чи глупоту дописувателя чи ненавить редакциї *Бук. Вѣд.* до учителїв. Але ще більше дивною та сьмішною видає ся та писанина *Бук. Вѣд.* тому, хто про забаву в Василеві докладно знає. Ну, і вдав же дописуватель виразити свою ненависть до школи словами, яких лиш найпідлїйший, або без розуму чоловік против свого приятеля т. є против школи і учителя може ужити. Та видко, що не лучший і той, що розтрубив ту дурницю; они оба однаково розумні. *Б. В.* пишуть, що аби показати, що баль не аби-який, то вивісили на шкільнім будинку фану. Люди, що таке трубите, чиї ви піддані, не австрийскі? Вас, видко нїчо не обходять народні обходи, що відносять ся до цїсарскої родини, бо коли би вас се обходило, то не писали би всї так. Коли так, то треба вам сказати, чому в той день була фана на школї. Всї піддані нашого цїсаря знають, що на 19. листопада н. с. припадає сьвято Єлисавети; для австрийских народів оно тим важнїйше, бо того дня іменини нашої цїсаревої. В той день в кождім селї на школах були фани, та не з причуни василївскої забави. — А що там вже на учителїв наплів той „розумний,“ що лиш сьмій ся, бо хто се лиш розважить, певно вірити не буде. Прецїнь се не тайна яка. В ч. 236 „Буковини“ сказано було, що на 19. листопада відбуде ся у Василеві товариска забава з танцями, а чистий дохід з тої забави призначений на стипендийний фонд імени л. Поповича, а в ч. 249. оголошено було, як та забава випала. А *Бук, Вѣд.* не маючи чим виявити свою злість на руских учителїв, розтрубили пусту нїсенїтницю по краю. І що їм з того за хосен — питаємо? — І.

Повітове учительске товариство в Сторожинцях відбуло дня 15-го с. м. свої загальні збори. На них рішено празнувати ювилей 50-лїтного панованя нашого цїсаря торжественно, засновати добродїйне товариство запомогове для бідних учеників і заложити коло кождої школи город, званий городом Франц Йосифа. В справі підвисшеня плати народним учителям ухвалено подякувати краєвому президентови і шкільному радникови Ісопескулови та просити послів соймових о піддержанє сеї справи. До нового видїлу увійшли яко голова надуч. Юрий Брага, яко заступники голови надуч. Партемій Данчул і Іван Бучковский, а яко видїлові надуч. Стефан Сорочан, Михайло Зотта і Денис Митрофанович та уч. Домекан Стефанович, Олександер Барбір, Олександер Купчанко, Теофіл Козак, Константин Пауш і Константин Григорович.

„Золота недїля“. Після розпорядженя мінїстерства можуть склепи торговельників в недїлю перед різдвями сьвятами бути отворені до 4-тої год. пополудни. Купцї назвали ту недїлю „золотою“, хоч не знаємо, чи они зробили сего року „золотий“ ґешефт. Та „золота недїля“ була передвчера, а дня 3-го сїчня, т. є. в недїлю перед рускими різдвяними сьвятами буде друга „золота недїля руска.“

Поронені кандидатури. Вже всїм нашим читателям звістно, що вибори до черновецкої громадскої ради вже минули, а вибрано до неї також трех Русинів, а то: сов. Ясеницкого, д-ра Филиповича і д-ра Залозецкого. Участь у виборах брали Русини-народовцї, входили в переговори то з лїберальним то з урядничим комітетом, так що они, а нїхто иньший не виборов ті три мандати для Русинів. Нараз *Буковинскі Вѣдомости* пишуть в своїм послїднім числї, що то москвофільска „Народная Рада“ кандидувала д-ра Филиповича і д-ра Залозецкого — додамо від себе: post festum. Именно підчас виборів нїхто нїчого не чув о москвофілах, бо они з своїми fünf Mann hoch не могли становити жадного чинника. Тепер, коли вже вибрано завдяки акциї народовцїв трех Русинів, москвофіли удають, що з них були два їхні кандидати. Як би були мовчали, були би москвофіли хоч не зблямували ся так погано, а то тепер всї знати муть, що они дурисьвіти... Ми навіть пересьвідчені, що анї др. Филипович анї др. Залозецкий не будуть вдячні москвофілам за ту медведю прислугу, а до того ще тепер піде москвофілам так, як в байцї крукови, що конче хотїв прибрати ся павиними перами!

Членами палати панів мають після „Politik“ стати небавом посли ґр. Гогенварт, ґр. Дайм, Бер, Просковец і Чехи др. Ріґер і др. Матуш.

Не вільно проколювати уха! Малим дївчаткам, або вже і панночкам проколюють уха для ковтків. З того повставали часом слабости, так що лїкарі тепер заявили сю операцию шкідливою. Отже полїтичні власти засягнули гадку лїкарских палат і рішили тепер, що проколювати уха мають право лише лїкарі. Хто се розпоряджене переступить, буде строго караний.

Місце митрополита Ґенадия в Букарештї заняв митрополит Йософ Ґеорґіян, вибраний майже одноголосно св. синодом. Сей вибір тїшить ся загальною симпатиєю тамошного населеня. Ґеорґіян був уже перед Ґенадием митрополитом, але зрік ся.

Як довго може чоловік жити без спаня? Аби се докладно знати, не спали три універсітетскі професори-лїкарі три дни і три ночі. Але дальше не могли продовжати свою пробу, бо одному з них так зле повело ся, що бояли ся о его житє. Пульс майже вже не бив ся, температура тїла зменьшила ся, шкіра не була вже так дражлива як звичайно, взагалї змисли не функціоновали вже правильно. Коли ті професори переспали одну ніч правильно, знов все добре стало.

Curiosum. В урядовій Czernowitzer Zeitung оголошує під числом 7077 садаґурский суд повітовий лїцитацию одної реальности для сплаченя довгу 100 зр. з признаними 48% від 20-го вересня 1886 почавши. Чи то не цїкаве? А що скаже на се устава о лихві?

Конкурс розписаний на посаду одного молодшого учителя з річною платою 400 зр., службовим додатковим 50 зр. Кандидати на сю посаду мають виказати ся кваліфікацийним іспитом з нїмецкою мовою викладовою, і з сьпіву та ґімнастики. Подавати треба до кінця сїчня 1897 р.

Для правників! У Львові вийшла книжка під заголовком: „Проф. д-ра Олександра Огоновского — Систем австрийского права приватного — видав др. Петро Скобельский, зв. проф. львівского унїверситету. Право облїґацийне.“ Се є перша книга посмертного виданя наукових праць пок. дра Ол. Огоновского. Книга формату великої 8-мки обнимає 256 сторін і містить „Право облїґацийне.“ Рускі книги правничі, а передовсїм руска молодїж академична від давна домагала ся виданя наукових праць пок. д-ра Ол. Огоновского, не лиш задля їх наукової вартости, але взагалї з огляду на недостачу руских підручників з обсягу австрийского права цивільного. Дальші випуски вже печетають ся. Цїна „Права облїґацийного“ 2.40 зр.

Богато крику наробили в Будапештї дві статї в ґазетї Magyar Orszag, бо ті статї вияті з тайних актів мінїстерства рільництва. Они обговорюють справу митового і торговельного трактату між Нїмеччиною а Росиєю, а згадана мадярска ґазета виводить з того, що Нїмеччина нещира супроти Австро-Угорщини. Виводи ті не зовсїм вірні, однак найбільше заінтересувало загал, яким способом дістали ся тайні акти з мінїстерства до редакциї тої ґазети. Отже заряджене слїдство виказало, що писар в мінїстерстві Йосиф Фасгольд відписав собі зміст тих актів і продав той відпис редакциї за 20 зр.! Мабуть тепер не будуть давати тайних актів в руки звичайних писарів!

Складки. На *бурсу* Народного Дому зібрав п. Денис Строїч на хрестинах у о. Юрия Калинюка гр. пр. сьвященика в Шипинцях 14 зр. 80 кр., на котру то суму зложили: панї Ісидора Калинюк 2 зр., панї Евфрозина Козмюк 50 кр., о. Симен Бойчук, гр. пр. сьвященик в Бурдеях, 2 зр., Б. Лїсовский 50 кр., ґазда Танаско Драпака з Шипинцїв 50 кр., о. Елевтерій Дашкевич, гр. пр. парох в Лашківцї, 3 зр., шипинецкий начальник громадский В. Мандрик 50 кр., панї Кибич 1 зр., Тодор Івасюк 50 кр., о. Денис Єремійчук, гр. пр. сьвященик в Дубівцях, 1 зр., Тодор Горецкий 30 кр., Денис Строїч 1 зр., о. Евгеній Семака, гр. пр. сьвященик у Витилївцї, 2 зр. — Доси зложено на бурсу разом **1448 зр. 91 кр.** Всїм вп. Добродїям складає видїл Народного Дому сердечне Спасибіг!

Телеґрами „Буковини“.

З дня 22-го грудня 1896 року.

Віденъ. Wiener Zeitung оголошує іменованє барона Ґуденуса краєвим маршалком для Низшої Австриї, бурмістра Штробаха его заступником; графа Вурмбранда маршалком краєвим в Стириї, Сернеца заступником; графа Фетера краєвим маршалком Моравиї, Корцияна заступником; графа Ляріш-Мініх маршалком Шлеску.

Віденъ. Мінїстер справедливости перенїс ад'юнкта повітового суду Губріха з Заставної до Серету та іменував судовими адюнктами: Сімоновича з Радівцїв і Ганкевича з Садаґури, обох

для Чернівцїв. Ад'юнктами повітових судів іменовані: авскультант Баер для Серету, Цурковский для Садаґури, Видинівский для Сторожинця, Василевский для Кімполюнґа, Мержвіньский для Заставної, Стефанович для Станівцїв, Орляндер для Сторожинця, Томоруґ для Дорнаватри, Семака для Радівцїв, Торнавский для Солки і Ґалїн для Радівцїв.

Відень. Вчера пополудни підписали в міністерстві вїшних справ торговельний договір з Болгариєю.

Будапешт. При катастрофі в копальнях в Решіц згинуло після урядового донесеня з поміжи 125 робітників, що працювали під землею, 26 людий, 15 тяжко ранених віднайдено, 30 не зазнало ушкоджень а 54 ще не віднайдено. Пошукуваня ведуть ся енерґічно дальше.

Рух поїздів зелїзничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-европейского годинника.

Приходять	Поїзди: поспішні			особові			мішані	
до Чернівцїв								
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	11^{28}	.	.	$\underline{6^{57}}$	$\underline{10^{28}}$	$\underline{5^{50}}$		
З Букарешту, Яс, Сучави, Ґлїбоки	3^{29}	.	.	9^{12}	$\underline{10^{00}}$	$\underline{5^{23}}$		
З Новоселицї, Садаґури .	.	.	.	.	.	.	11^{13}	$\underline{9^{50}}$

Відходять	Поїзди: поспішні			особові			мішані	
з Чернівцїв								
До Снятина, Коломиї, Станїслава, Львова, Кракова і Відня	3^{47}	.	.	9^{41}	$\underline{10^{29}}$	$\underline{5^{38}}$		
До Ґлїбоки, Сучави, Яс, Букарешту	12^{03}	.	.	$\underline{7^{17}}$	$\underline{10^{48}}$	6^{16}		
До Садаґури, Новоселицї .	.	.	.	.	.	.	4^{30}	6^{21}

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-европейский час ріжнить ся від львівского о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли на зелїзници є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецкім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.